

[Glistrup.]

Det er så ganske givet vort ønske nr. 1, at denne skattefri bundgrænse bliver vedtaget her ved den afstemning, vi skal have, men skal vi have lov til at ønske to gange, så er det, vi næsthelst vil have vedtaget af de mange ændringsforslag, vi har stillet, ændringsforslag nr. 23, underændringsforslag nr. 028, som handler om de ægtefæller, der hjælper hinanden med arbejde for at skabe familiens indtægt, hvad enten det er i butikker, i landbrug, i håndværksbedrifter, eller hvad der er tale om. Det er en af de grupper, der er gjort mest uret imod skattemæssigt. Der er al mulig grund til at følge fremskridtspartiets synspunkt her, der er det eneste logisk rigtige, nemlig at man fra samfundets side siger: halvdelen af den indtægt, der er skabt, falder på konen og halvdelen på manden. Der er ikke nogen praktisk mulighed for nogen udenforstående, for noget skattevæsen, for at sige, hvor meget der skal være mandens, og hvor meget der skal være konens i sådanne tilfælde. Derfor er der i en sådan situation kun retfærdighed i det, som fremskridtspartiet har foreslået, og som tinget forhåbentlig vil vedtage, at man giver halvdelen af indtægten til den ene og halvdelen til den anden, og det hvad enten man tænker på bagerkone, der ekspederer i butikken, eller man tænker på landmandskone, der er med i bedriften fra morgen til aften, eller man tænker på håndværkerkone, der sidder og fører regnskaber og moms- og ATP-opgørelser, og hvad der nu ellers er af djævelskab i dette samfund.

Jo da, der er meget, vi skal have udryddet, men nu er det nære mål at nå denne meget, meget store skattelettelse fra 1. januar 1975.

Christophersen (V):

Jeg har nogle bemærkninger til hr. Kjeld Olesen, socialdemokratiets ordfører. Jeg må sige, at hr. Kjeld Olesens indlæg bærer præg af en vis svigtende opmærksomhed, og jeg vil godt fremhæve en enkelt ting, som ganske klart belyser det.

Hr. Kjeld Olesen brugte den vending om regeringens 15 punkts program, at det kun var fremkommet efter pres fra socialdemokratiet. Det er overhovedet ikke rigtigt. Alle partier var enige om i sommerens løb, at

man ikke kunne vurdere de ledighedsproblemer, vi kunne blive stillet over for, førend man nåede frem til midten af august måned. Det var et synspunkt, som også socialdemokratiets folketingsmedlemmer rundt omkring gav udtryk for, og derfor var der overhovedet ikke noget mærkeligt i, at regeringen og regeringspartiet først omkring den 20. august, da den første nogenlunde sikre vurdering af ledigheden forelå efter industriferien, tog fat på disse problemer. 15 punkts programmet er derfor ikke resultatet af et socialdemokratisk pres, det er resultatet af en nøgtern overvejelse, som har måttet afvente informationer om ledigheden efter sommerferien.

Hr. Kjeld Olesen sagde om sin kritik af regeringens holdning til beskæftigelsesproblemerne: det er en kritik, vi står ved, det er en kritik, vi vil vende tilbage til, og en kritik, vi vil forstærke. Det er også det indtryk, man får af debatten her. Vi skulle i dag drøfte skattereform, vi skulle drøfte bespareelsesmuligheder, men det, som har præget socialdemokratiets indlæg, har været noget ganske andet. Det er egentlig fantastisk, at bidragene fra socialdemokratiets side til diskussionen om de skattemæssige problemer, til diskussionen om finansieringsgrundlaget for skattereformen, har været så indskrænkede og så få som det, vi har oplevet. Det, man har koncentreret sig om, er at forsøge at drive agitation på nogle økonomiske problemer, som det danske samfund gennem år har grundlagt, og som socialdemokratiet på et tidligere tidspunkt selv har erkendt at det har et ansvar for bliver klaret. Det var jo det, der lå bag februarforliget, og det var også det, der lå bag boligforliget. Jeg synes ærlig talt, at socialdemokratiet nu skal erkende både over for sig selv og over for offentligheden, at de ledighedsproblemer, vi kan komme til at stå over for, er et resultat af en politik, som socialdemokratiet selv har haft et væsentligt medansvar for. Vi har i hvert fald opfattet socialdemokratiets hidtidige holdning til den økonomiske politik gennem foråret og gennem sommeren som et udtryk for, at socialdemokratiet ville tage et medansvar for, at disse fællesskabte problemer blev ryddet af vejen, men nu skal det altså bruges til agitation, det skal bruges som begrundelse for ikke at ville deltage i en skattereform,